

האסלאם גואה והיהודים משתוחחים

רפי ישראלי

קוסטלו, אף וזהיר אותם כי ייטיבו למצוא להם מולדת אחרת אם אינם יכולים לנהוג עפ"י כללי הדמוקרטיה המקומית. אוהרות אלו באו על רקע כמה התפרעויות קשות של מוסלמים בסידני, כמה מקרי חתרנות שלהם נגד המדינה העומדים לדיון בבתי המשפט, כמה מקרים חמורים של אונס ואונס קבוצתי ע"י מהגרים צעירים, שאך מעטים מעזים להגות בפומבי כי הם מוסלמים, מחשש להאשמה ב"גזענות" רחמנא ליצלן, וכמה התבטאויות חסרות אחריות ומחוללות זעם ציבורי, מטעמו של המופתי הראשי של מחצית המיליון מוסלמים (במניין 20 מיליוני התושבים, לאמור שני אחוזים ומחצה), שבאו למצוא מקלט בארץ ההזדמנויות השוות והסובלנות נטולת הדאגה שהייתה אוסטרליה לפני תחילת התפכחותה. הוא הודיע לעיתונות המאזינה בהשתוממות ובתמימות לדבריו כי למוסלמים זכות בכורה על היבשת היא מפאת שהם שילמו דמי נסיעה לשם כבני חורין, בעוד אבותיהם של בעלי הבית הובאו באזיקים כאסירים נלוזים ומשוללי חרות. הוא גם תבע כי בכיכר הציבורית יונהג המוסר המוסלמי שאיננו יכול לשאת נשים חשופות, הדומות בעיניו ל"בשר מגולה", דבר שגרם לשערוריה ציבורית ולחשש כי דברי ההבאי הללו מהווים צידוק למעשי האונס הקבוצתי שנתגלו לאחרונה. כי מתמיד, לא הגנב אשם אלא הפירצה שקראה לו.

לתוכה של אווירה זו נחתתי בתחילת פברואר 2007, לשהות בת חודשיים לצורכי הוראת קורס קיץ על האסלאם באחת האוניברסיטאות שבסידני. זכרתי משהות קודמת במלבורן, בשנת פרוץ האינתיפאדה בראש השנה 2000, כי בעוד אשר היהודים הזדהו עם ישראל בצנעה ובכבוד, בכינוסים ובתפילות בבתי כנסיותיהם, יצאו מוסלמים פרועים לרחובות ושרפו דגלי ישראל ואמריקה

בעצם ימי זיכרון השואה פרסם מתיאס דפנר, מנכ"ל קונגלומרט העיתונות הענק של אקסל שפרינגר, מאמר מערכת ביקורתי-קטלני, בעיתונו החשוב די-וולט, נגד תחושת הפייסנות כלפי האסלאם באירופה, בה בשעה שזה מעלה תביעות להכרת חגים אסלאמיים כחגים לאומיים אירופיים ומשליט פחד וטרור ביבשת שידעה מרורים, מלחמות ושפיכות דמים. דפנר משווה את חומרת המצב כיום לשנות השלושים ואת ויתוריהם הפייסניים של קברניטי אירופה, שמלאכת גאולתם מידי הטרור שוב נעשית בידי אמריקה הנלעגת והשנואה על ידם, לחרפת ויתוריהם של צ'מברליין ומרעיו אשר לא היטיבו לראות מעבר לאימוניו של היטלר את הסכנות הצפויות לאירופה כולה. יהודי אירופה, לעומת זאת, הסבורים כי בעור ה"גזענות" והעוינות המוסלמית מחברותיהם יקנה להם סיכוי להמשיך ולהאחז בארץ המשטמה והדמים היא, מהססים להצטרף למסע ההתרעות של אנשי העט האמיצים המעטים אשר איתרו את הסכנה ומרימים קולם נגדה. הם חוששים לבל יבולע גם להם בשטוף הגל נגד הזרים את הכל ללא אבחנה, גם כאשר הם מודעים שעיקר האנטישמיות כיום מונהג ע"י 40 מיליון המוסלמים ברחבי היבשת, המשתנים בשקיקה אנטישמית מסורתיים מקומיים מן הסוג הישן במעלליהם.

אוסטרליה הרחוקה, שראש ממשלתה הורד הנו ממעטי התומכים בנשיא בוש ובמלחמתו בטרור, השמיע לאחרונה כמה וכמה דברי כיבושין כלפי גילויי האסלאם היסודני בארצו, ושר האוצר שלו שהוא גם יורשו המיועד, פיטר

פרופ' רפאל ישראלי הינו מורה וחוקר באוניברסיטה העברית. פרסם ספרים רבים בנושא האסלאם והמזדה"ת. חבר מערכת נתיב.

וגם דמויות של מנהיגיהן, רגמו באבנים את הקונסוליה הישראלית ואף הציתו באש את בית הכסת הקטן שבבירה קנברה. שלא לדבר על התעמולה השטנית בקמפוסים נגד יהודים, ציונות וישראל, ועל הכרוזים והדרשות שהושמעו ע"י מנהיגיהם, הדתיים וההדיוטות, באספות שונות, תחת שמי החרות של אוסטרליה, שהתירה הכל ובלבד שלא לומר דבר נגד המוסלמים לבל יחשב הדבר ל"גזענות", חלילה. העיתונות, שבדרך כלל לא נטתה חסד לישראל והייתה כבולה במחויבותה ל"פלסטיניזם" כאל דתה החדשה של אירופה, אף היא לא העזה לבטא את מילת הטאבו "אסלאם", והסתפקה בדיווחים ובניתוחים "פוליטיים" ו"סוציולוגיים", שאף פעם לא ההינו לעמת זו כנגד זו את התנהגותם שופעת המכובדות של בני הקהילה היהודית המבוססת והוותיקה, שמספריה עברו את המאה אלף, ולאחר תגבורה בשני העשורים האחרונים ע"י יוצאי דרום אפריקה וישראלים יורדים עברה את הסף הקריטי הזה; לעומת הקהילה המוסלמית הגדולה פי ארבעה, אך ענייה, חסרת מעמד, רעשנית, קולנית, מלאה טרוניות ואלימה.

בפעם זו מצאתי כי הקיטוב בין הקהילות גדל, וככל שהארגונים היהודיים הרשמיים יצאו מכליהם כדי להפגין "אחוה בין מיעוטים", פעלו ללא לאות במרווח הבין-דתי המצטמצם עד למחנק, והצהירו כי אין להם דבר נגד המוסלמים האוסטרליים, כן הרבו אלה לנצל את הלגיטימיות הממסדית שהעניקו להם היהודים התמימים, או הפוחדים לטלטל את הספינה, כדי להפליג באמירות אנטישמיות, להעצים את מאמריהם האנטי-ישראליים והאנטי-ציוניים ולזעזע את כלל הציבור באמרות השתלטות אסלאמיות על כיכר השוק, ואף להשתמש באלימות מדי פעם כדי לגבות את דבריהם במעשים. ממשלתו של הורד, ידית ישראל הנאמנה, שהתבטאה קשות נגד החריגות המוסלמיות ואף פתחה בחקיקה מתגוננת אחרי אירועי 11 בספטמבר 2001, ועוד יותר בעקבות הטרור בלונדון ב-7 ביולי 2005, מצאה עצמה הרחק קדימה מן הקהילה היהודית, שביכרה על אף ציונותה המופגנת וקשריה ההדוקים עם ישראל, לרבות שליחת ילדים ארצה לביקורים, ללימודים ולשרות לאומי וצבאי, להאחז בחזיון הקש של גישה "פרוגרסיבית" כלפי המוסלמים. אחד המוסדות הפעילים והיעילים ביותר שמפעילה יהדות זו הנו הלובי למען ישראל (AIJAC), המרבה בקשרים מסועפים עם הממשל והעיתונות המקומיים והמזמין תדיר מרצים מישראל למפגשים המסבירים את עמדת המדינה היהודית. גם בפעם זו, בהיודע תוכנית ההוראה שלי בסידני, גובש ע"י מוסד זה לוח עשיר ומגוון של הרצאות, תדריכים ומפגשים שהיו אמורים להערך בימים שלא התחייבתי בהם להוראה, בכל עריה הראשיות של היבשת. חלקה של התוכנית החל לצאת

אל הפועל, עד שבא השבר שטרף את הקלפים והביא לפרץ גדול של ויכוח שאיש לא ציפה לו. העיתון היהודי הראשי של אוסטרליה ראיין אותי על ספרי ההולך לזכר אודות המוסלמים באירופה. כותרתו: "הפלישה השלישית של האסלאם לאירופה" נראתה לכתב פרובוקטיבית דייה עד כדי שהראיון היה ממושך עד מתיש. ביארתי כי לאחר הפלישה מדרום במאה השמינית ודחיקת האסלאם אח"כ מאירופה ע"י הרקונקוויסטה באיבריה ובסיציליה, באה הפלישה העותומנית לבלקנים במאה ה-15, אשר עד שערי וינה הגיעה, עד שנדחקו המוסלמים מאירופה בתום מלחמ"ע הראשונה. ועתה, משנות ה-50, מתנהלת פלישה חדשה, הפעם לא ע"י כיבוש אלא בדרך של הגירה, חדירה ותביעה להכנעת התרבותית של היבשת. הארכת במאזן הדמוגרפי החדש הנוצר באירופה, לפיו כ-40 מיליון המוסלמים המצויים שם כיום, והמהווים כ-8% מכלל 450 מיליון האירופים, ממשכיכים לצמוח מפאת שמשפחות המוסלמים הן גדולות יותר, מה עוד שהן תובעות איחוד משפחות עם שאריהם בארצות המוצא, ואילו לאוכלוסייה האירופית ישנו גידול שלילי, דבר החייב ברבות הימים להגדיל את שיעור המוסלמים עד כדי כך שתרבותה של אירופה עומדת בסכנה. שהרי לו מוסלמים היו מהגרים לשם שיפור ברמת חייהם גרידה, והיו רואים באסלאם אמונה אישית שמתבטאת במסגד ובבית פנימה, הרי איש לא היה מונה את מספריהם או נבהל מגודל קהילותיהם. אבל משעה שהם מכריזים כי מטרתם הנה לאסלם את אירופה, והם אף נוקטים כמה צעדים, ובהם אלימות וטרור, כדי לכפות על התרבויות המארחות שקלטו אותם את מנהגיהם המוסלמיים ואורחות חייהם, הרי לא פלא שקם קול זעקה גדולה מן הסוג שהמאמר בדי-וולט הנו רק סנונית ממנה.

הדברים הללו הבהילו את הכתב המראיין, ואפשר להבין לליבו. הוא שאל אם אותה סכנה צפויה גם לאוסטרליה הקולטת מוסלמים, ותשובתי הייתה שאותם כללים סוציולוגיים חלים בכל מקום, אלא שהואיל ושיעור המוסלמים באוסטרליה עדיין נמוך מאוד יחסית לאירופה (כשליש), הרי חששות אלה אינם עלולים להתהוות אלא כעבור זמן, אם אוסטרליה לא תנקוט צעדים מוקדמים לסנן בקפידה מי ומי המוסלמים הבאים בין המהגרים לגבולה, כפי שארצות אירופה החלו לעשות, מעט במאוחר לדין. אם כן, ההערה על אוסטרליה, שלא הייתה נשוא הדיון, אלא נועדה כהערת שוליים לראיון המקיף, הפכה לכותרת הראשית הצעקנית שהודיעה כי מלומד ישראל מתרה מפני המשך ההגירה המוסלמית לאוסטרליה. העיתון היהודי השולי הפך למבוקש ומצוטט ביותר, כאסמכתא ל"גזענות" שנהגתה מפי המתראיין, לקול רינתם של העורך הישראלי (חמי שלו) וחבריו העיתונאים עדיני הנפש, ה"מותקדמים" והסולדים מכל אפלייה, שאך עלצו ל"סקופ" שנפל לידיהם. נקל לשער

שזרם הראיונות שלי לתקשורת הלך וגבר ונראה, במשך שלושת השבועות הבאים שזהו עיסוקם העיקרי של העיתונות ושל התקשורת האלקטרונית האוסטרלית. הראשונים שנבהלו היו מוסדות הקהילה היהודית, ובהם AIJAC, אשר מיד נתכנסו ל"התייעצויות חרום" ומיד התנערו מן ההערות ה"גזעניות" של אורחם שהוזמן קודם לכן ברוב עם והדר, והודיעו כי כל לוח הרצאותיו הפומביות מתבטל. נלוותה לכך הופעה טלוויזיונית דביקה ומעוררת בחילה של מנהיגים יהודיים ומוסלמיים מחובקים ועלזים יחדיו על שה"גזען" בא על עונשו כביכול, וכבודם של היהודים "ניצל" מן הכתם הנורא שהיה משחית את פניהם לו לוח ההרצאות היה מתקיים חלילה וחס. אלא שההפך הוא שקרה.

הלחצים שהופעלו על האוניברסיטה לבטל את השיעורים שתוכננו ושבעבורם באתי לסידיני, נדחו בשאט נפש, ולאחר הפירסומת הבלתי מתוכננת שניתנה להם, הכתות תפחו במאוד מאוד. הקהילות היהודיות בכל אתר בו היו מתוכננות ההרצאות שבוטלו מיד כונו ועדים מקומיים ולקחו על עצמן להועיד הרצאות, מפגשים וראיונות במספר ובמגוון העולים על מה שהתבטל, וכך יצא שאלה שפחדו מפירסום דבר ה"גזענות" חסר השחר רק תרמו להעצמתו אלף מונים. הכינוסים הללו, שביטאו בעליל את התהום הפעורה בין יהודים אמיצי לב ועצמאיים במחשבתם, שביטאו את מיטב הקהילות, לבין ההנהגה שלא יצגה אותם, ביטאו את הצימאון לדעת שלא אבה לקבל את פחדנותם ומוג-ליבם של כמה "מנהיגים" שיחסי ציבור היו חשובים בעיניהם מן האמת ומסיפוק צרכיהם של בני קהילותיהם. אם לשפוט על-פי שטף המכתבים למערכת, גם בעיתון היהודי שחולל את השערורייה וגם בעיתונות הכללית, הרי התמיכה בעמדותי הייתה מעל לכל המשוער. כמה מן המבטלים את הרצאותי שנודמו להרצאות אחרות, נמלטו על נפשם מפאת שריקות הבוז של הקהל שלא חפץ לשמוע אותם ואת נימוקיהם ונפשו קצה במסתירים ובפחדנים שבתוכם. ההרצאות האלטרנטיביות היו כל-כך גדושות מאזינים עד כי רבים נאלצו להוות מחוץ לשעריהם של אולמות גדולים יחסית. גודל החרפה שנגרמה למבטלים יכול להתחרות רק בלהט ההדחקות מנגד של המבקשים לדעת ולשמוע, שצבאו על האולמות וחסמו את מסכי במסרי תמיכה אין-ספור. גם כמה קולות צורמים היו, בעיקר של מוסלמים מקומיים, ובעיקר מומרים שכך הזדהו, שבאין באמתחתם נימוקים ענייניים, הפליגו בדברי נאצה וביזוי אישיים. אפילו איום על חיי באתר של צ'ינים היה, ובכך הפכו מנהיגי היהודים שפחדו, לשותפים שלא בטובתם של פעילים מעוררי פלצות אלה. המחשב, בנוסף לתקשורת ולטלפונים, היה לכלי הביטוי הכי מוחשי של הוויכוח הנוקב, שלא לומר הקרע שניבע,

בין הקהל הרחב שאימץ בלהט את עמדותי ודגל בוויכוח חופשי, בזכות הציבור לדעת, בפתיחת הדין על הסוגיה המוסלמית המתהווה והאתגרים שהיא מציבה בפני חברה של מהגרים, המבקשת להגן על עצמה נוכח התקפות נגדה; לבין ההנהגה היהודית המצומצמת שהמשיכה להתחפר בעמדותיה נוכח הפצרות הקהל הרחב, ולהתבצר בתקינות פוליטית שרק מעודדת את המוסלמים להתמיד בהשתלחויותיהם משעה שהם מוגנים ע"י היהודים החוששים לפגוע בהם. מאחר ומדיניות פייסנית זו לא נודעה כמצליחה להפיג במשהו את הלהט והתוקפנות האנטי-ישראלים והאנטי-יהודיים, אלא אדרבא, וכל אימת שמתגלע ויכוח הרי תמיד המוסלמים יתמכו בעמדות אחיהם גם אם הם מפעילים אמצעי טרור, רבים שואלים את השאלה מה בצע בהתרפסות היהודית בפני ההנהגה המוסלמית, שלעולם לא תתנער ממעשי אנשיה, ומה תועלת בדביקות הפעילות הבין-דתית שאינה אלא כסות למעללי המוסלמים, ולעולם לא מגרש לפשרות שלהם עם אחרים. השאלות הללו נשאלו ע"י מאות המסרים באינטרנט, שרוב כותביהם הם דווקא לא יהודים שגם נפשה קצה במחנק של התקינות הפוליטית שלא נתנה ביטוי לרגשותיהם ולדעותיהם עד כה. קבוצות רבות מאוד של נוצרים כאלה, שאגב הם גם תומכי ישראל הנלהבים, ביקשו לפגשני לשיחות ולדיונים ארוכים, בהם הודו לי על "אומץ הלב" לפתוח את הנושא הרגיש הזה לדיון. גם קבוצות של אנשי עסקים נוצריים וחבורות אחרות של בעלי עניין, שרבה דאגתם לעתיד ארצם, הזמינוני לחוגיהם הסגורים לתנות דברי בפניהם. הסתבר לי כי ארגונים דומים, בהם שותפים גם יהודים, מתעוררים ללמוד את סוגיית המוסלמים בארצם ובעולם ולתת את הדעת עליה. אשר על כן, אסירי תודה היו על שהוויכוח הנוקב שהיה חנוק תחת שכבות התקינות הפוליטית המעיקה, הועלה באחת מן המחשכים והפך לנושא מרכזי לענות בו.

כל זה אינו חל, כמובן, על השמאל הישראלי חסר התקנה, המתמיד להזות ממעמקי תקינותו הפוליטית ומסרב לראות את העולם הנפער סביבו. זה החל בעורך העיתון היהודי, חמי שלו, שעט על ה"גזען" הישראלי כמוצא שלל רב, ובלא אחריות למהומה שיחולל, הפך את הערת השוליים שלי לכותרת ראשית, לא מתוך שיקול עיתונאי מקצועי, אלא מפאת יצר הסנסציה והבולטות שתודע לו ותוציא אותו מאלמוניותו האפורה. אחר-כך נודע לי כי גברת ישראלית אחת, פניה סלצברגר, לפי השמועה בתו של עמוס עוז ומכאן קל להבין את שורשיה, כתבה מאמר על הפרשה ב"הארץ" ובו הוכיחה אותי על "גזענותי". לו ידעה כי אסלאם הוא דת רב גזעית, ולולא גילתה סימני בורות אחרים, ספק אם הייתה משתלחת בעניין שאין לה מושג בו. אבל כך דרכם של מבקרים הדבקים בתקינות הפוליטית והמוכיחים שוב ושוב כי קל יותר לבקר מאשר לדייק.

עלי להצביע על עזמי בשארה, על המנהיגות של ערביי ישראל שכבר התקדמה בתוכניותיה לחתור תחת המדינה היהודית, על ראש התנועה האסלאמית, ראיד צלאח, שנתפס ונדון על תמיכתו הכספית והמדינית בחמא"ס, ועל שאר מרעין בישין שהוא מנסה להעלים כדי לחפות על הססנותו שלו לצאת בגלוי כנגד עוכרי ישראל עמם הוא מתרועע. אולי שוב חטאתי ב"גזענות"? הסליחה עם הקורא. ■

הגדיל מכולם מורה מבר-אילן, מרדכי קידר, שדווקא מתמצא בבעיות ערבים ומוסלמים, אשר יצא חוצץ נגד קביעתי הנובעת ממסקנתי האמפירית כי כאשר מיעוט מוסלמי עובר את גבול 10% (כמו בצרפת למשל) אזי זוהי מסה קריטית היכולה לייצר צרות. בראיון לעיתון יהודי אחר, הוא שאל בלעג: "אז כיצד חי פרופסור ישראלי במדינה ש-20% מאזרחיה הם ערבים?". רע מאוד, הייתי משיב לו, לו ראיתיו. ואם הוא איננו יודע,

ניבאתי מזה כבר שאמונתו של מוחמד תתקבל בברכה באירופה. אני מאמין שאילו אדם כמוהו היה שליט על העולם המודרני היה עולה בידו לפתור את בעיות דורנו בדרך בה היה מושג השלום הנכסף והפרט היה זוכה בשלוח ואושר.

ג'ורג' ברנרד שו